

Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kész szerencse, hogy nem száz évvel ezelőtt kellett évértékelő előadást tartanom. Azért mondom ezt, mert idén lesz száz éve a trianoni békediktátumnak. Száz évvel ezelőtt az ország miniszterelnökét Huszár Károlynak hívták. Ha tartott volna évértékelőt, akkor azt kellett volna mondania, hogy nem volt jó évünk. Sőt, kutya rossz évünk volt.

Azt kellett volna mondania, hogy a világháborúban hatalmas emberveszteségeket szenvedtünk, s ez nem kímélt meg egyetlen családot sem. Szövetségeinkkel együtt a vesztesek oldalán fejeztük be a harcokat. Az Osztrák–Magyar Monarchia, mely életünk állami keretét adta, megsemmisült. Azt kellett volna mondania, hogy megszűnt a társadalmi béke, és polgárháborús állapotok emésztik a magyarok életerejét. A kegyelemdőfést a kommunista puccs adta meg. Volt itt mindenféle kísérlet: alkotmányos királyság, népköztársaság és kommunista tanácsköztársaság is. Száz évvel ezelőtt a miniszterelnök csak azt jelenthette volna hallgatóságának, egyik sem vált be. Sőt, oda jutottunk, olyan mélyre süllyedtünk, hogy ellenségeink Budapest utcáin kedvükre táncoltatták a lovaikat. S ha a szerencsétlen miniszterelnök a jövőbe is látott volna, azt kellett volna mondania, hogy alig négy hónap múlva kihirdetik a világháborút lezáró diktátumot. Ez a diktátum nemcsak az I. világháborút zárta le. Lezárta a magyarok történetének addig tartó szakaszát is. A diktátummal lehasították rólunk az ország területének kétharmadát és az ország népességének 63 százalékát, így minden harmadik magyar a határon túlra került. Az ítélet nyilvánvalóan halálos ítélet volt. Nem jegyzett fel a történelem olyan nemzetet, amely túlélte volna ekkora vérveszteséget. Akik döntöttek, ismerték a történelmet, és ennek tudatában döntöttek. Jól mondta a magyar tárgyalóköldöttséget vezető Apponyi, hogy itt megásták Magyarország sírját. A veszteség önmagában is leújtó volt, de ha lehet, még nagyobb baj adódott abból, hogy olyan államalakulatok vettek körül bennünket, mint Csehszlovákia és Jugoszlávia. Sőt, ha mindez még nem lett volna elegendő, a II. világháború utáni diktátummal a Szovjetuniót is megkaptuk keleti szomszédnak. Nesze, sánta, itt egy púp. Köröskörül ellenség. Ez a politikában karantént, a gazdaságban elszigeteltséget, a honvédelemben gúzsba kötöttséget, a kultúrában magányosságot, a lelki életben társtalanságot jelentett. Összehúzódkodtunk hát, és berendezkedtünk a túlélésre. Tudtuk, hogy várni kell. Várni, amíg az ellenséges államalakulatok elgyengülnek, és annak rendje szerint beadják majd a kulcsot. Ami aztán meg is történt.

Apponyi a legendák szerint azt is mondta száz évvel ezelőtt, hogy itt ugyan Magyarország sírját ásták meg, de mi, magyarok ott leszünk a sírásók temetésén. S valóban: saját szemünkkel láttuk, amint Csehszlovákia megszűnt, Jugoszlávia szétesett, a Szovjetunió pedig darabokra tört. Ma, száz évvel a trianoni halálos ítélet után azt jelenthetem Önöknek, hogy élünk, s Magyarország még mindig megvan. És nemcsak élünk, de ki is szabadultunk az ellenséges gyűrű szorításából. Csehszlovákia és Jugoszlávia helyett kaptunk szlovákokat, szlovéneket, horvátokat és szerbeket. Meglepő módon azt látom, hogy az újra nemzeti alapokra állított Szlovákiával, Szerbiával, Horvátországgal és Szlovéniával megtaláljuk a hangot, széles együttműködést, sőt szövetségeket is alakíthatunk. A történelem újra megadta az esélyt, hogy a közép-európai népek a sa-

ját nemzeti érdekeik alapján új szövetségi rendszert építhetnek ki, s így a keletről és nyugatról fenyegető veszélyekkel szemben is megvédhetjük magunkat. Hogyan voltunk képesek kibírni ezt a száz évet? Hogyan voltunk képesek még a reménytelen helyzetből is kiutat találni? Van válasz erre a kérdésre. Egy rövid mondat, ami száz éven keresztül segített bennünket, és minden nemzedék átadott a következőnek. Magyarország miniszterelnökeként száz év után én sem mondhatok mást, csak annyit: hiszek egy hazában.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Száz év után tíz év. Mert van egy tízéves évfordulónk is. Tíz évvel ezelőtt az emberek véget vetettek a szocialista rémkormányzásnak, és megkezdte munkáját a nemzeti kormány. A 2010-es kétharmados választási győzelemben az emberek reménye és kétségbeesése adódott össze. Az ország a csőd szélén állt, és a Nemzetközi Valutaalap lélegeztetőgépére kötötték. A munkanélküliség az egekben, a családok eladósodva, a devizahiteleseknek pedig már szájukig ért a víz. Már ha az víz volt. A kétségbeesés több volt, mint indokolt, de volt persze reménykedés is. Remény, hogy lelket önthetünk magunkba, hogy képesek vagyunk összeszedni magunkat, hogy megtörhetjük a hanyatlás életérzését, a „csak rosszabb ne legyen” olcsó életfilozófiáját, sőt emelkedő pályát találunk, és a magyar név megint szép lesz, méltó régi nagy híréhez. Nem tudhatjuk, mennyien voltak a kétségbeesettek, és mennyien a reménykedők, de amikor jön az özönvíz, talán nem is fontos. Ilyenkor az a fontos, hogy meggyőzzük az embereket: ne adják föl, hanem cselekedjenek, higgyék el, van értelme még egyszer nekirugaszkodni, és érdemes maradék erejüket mozgósítani. Minden válságkezelésnek ez a titka. A politikában töltött évtizedek alatt megfigyeltem, hogy minden sikertörténet, minden felemelkedő nemzet sikertörténete az önbecsülés megerősítésével kezdődik. Gondoljanak a két legutóbbi nyugati példára, Trump Amerikájára és Boris Johnson sikerére. És azt is megfigyeltem, hogy a bajba jutott országok polgárainak személyes önbecsülése csak nemzetükével együtt térhet vissza.

A felemelkedés kulcsa tehát a nemzeti önbecsülés helyreállítása. Ezért 2010-ben azt a célt tűztük ki, hogy bizonyítsuk be magunknak és persze a világnak is, hogy még mindig vagyunk valakik. Nem az a kalapja karimáját idegesen gyűrögető, IMF-hitelekért és EU-s pénzért kuncsorgó, segítséget másoktól váró nép vagyunk, mint akinek éppen látszunk. A program egyszerű volt: mutassuk meg, kik is vagyunk valójában. Mutassuk meg, hogy mi vagyunk a magyarok. Ezeréves keresztény államisággal, nagyszerű kulturális teljesítményekkel, tucatnyi Nobel-díjjal, 177 olimpiai aranyéremmel, egy csodaszép fővárossal, fantasztikus műszaki és informatikai szakemberekkel és zseniális gazdaösztönökkel megáldott vidéki Magyarországgal. Úgy gondoltuk, vagy találunk egy utat, vagy csinálunk egyet. És mivel a Brüsszel és Washington által kijelölt utak nekünk nem voltak járhatóak, kénytelenek voltunk újat csinálni. Tíz évvel ezelőtt azt gondoltam, hogy egy nép, amelyik kitalálja a Rubik-kockát, azt is ki tudja találni, hogyan oldjon meg egy reménytelennek tűnő válsághelyzetet. Tíz év után kellő szerénységgel azt mondhatom, kitaláltuk, és meg is csináltuk. Vetünk egy nagy levegőt, megvetettük az alapokat, és lett végre egy keresztény, nemzeti alkotmányunk. Köszönet alkotmányozó elnökünknek, Schmitt Pálnak! Isten éltesse, vivát, vivát, vivát! Az IMF-et hazaküldtük, a hiteleiket idő előtt

visszafizettük, létrehoztunk 850 ezer munkahelyet, felszámoltuk az ingyéné-
lést, pénzügyeinket rendbe tettük, a dolgozóknak megadtuk a tiszteletet és a
megbecsülést, a családok megkapták az elismerést, a nagycsaládok nagy elis-
merést kaptak, megindítottuk a nemzetegyesítést, és a határon túlra kényszer-
rült magyar közösségeket összekötöttük az anyaországgal. S a héten közzétett
brüsszeli gazdasági jelentésekben egész Európa azt olvashatja, hogy úgy tűnik,
2019-ben a magyar gazdaság nőtt a leggyorsabban az egész kontinensen.
Tíz éve zajlik a vita, hogyan értékeljük a gazdasági és társadalmi modellünket,
amelyet Magyarországon felépítettünk. Nevezik ezt illiberálisnak, posztliberális-
nak, kereszténydemokratának, demokráciának, autoriter és hibrid rendszer-
nek, és csak a jó ég tudja, még mi mindennek nem. Nem is csoda, hogy kín-
ban vannak, mert ilyen szerzet, mint a mi államrendszerünk, ma nincs máshol
Európában. Talán csak Lengyelországban. Nem akarják elfogadni, hogy a világ-
nak ezen a táján liberális okoskodás nélkül is le tudjuk vezetni a szabadságun-
kat három egyszerű keresztény törvényből. Megkaptuk a képességet, hogy kü-
lönbséget tegyünk és választhassunk jó és rossz között. A Jóisten mindan-
nyiunkat saját képmására teremtett, tehát származásra és bőrszínre tekintet
nélkül egyenlőek vagyunk. És a kereszténység úgy tanítja, hogy azt kell csele-
kednünk a másik emberrel, amit akarunk, hogy velünk cselekedjenek. Európa
már elfelejtette, hogy ezekből a törvényekből épülhet fel a politikai szabadság
világa is. A liberális brüsszeli euroblabla nyelven azt sem lehet elbeszél-
ni, mi történt és mi történik Magyarországon. Brüsszeliül nem lehet elmondani,
hogy a magyarok nem pusztán nagy fába vágják a fejszéküket, hanem egy őserdő-
be, és sikeresen ki is jutottak belőle. IMF-aggyal nem lehet megérteni, hogy
bár a nemzetközi pénztőke markában voltunk, a bankok a torkunkat szorongat-
ták, nyakig úsztunk az adósságban, és bár a nemzetközi pénzvilág csinos öltö-
nyökben feszítő szakértői hörögve követelték a megszorításokat, mi vettük a
bátorságot, és nemet mondtunk.

Brüsszeli és washingtoni észjárással nem is lehet felfogni, hogy az unió keleti
határvidékén van egy lerongyolódott és térdre kényszerített ország, amely az
egész Európai Uniónak csak mintegy 2 százalékát adja, mégis azt mondja, egy
valami biztosan nem lesz: megszorítás. Lesz helyette saját magyar út, adó-
csökkentés, hitel helyett termelés, segély helyett munka, ügyeskedés helyett
vállalkozás, globalista üzletelés helyett patrióta gazdaság, hajbókolás helyett
nemzeti önérzet és kiállás, migránsok helyett pedig lesznek saját magyar gye-
rekek. Visszatekintve több volt, mint kockázatos, legalábbis vagabund kaland
volt, de nevezhetjük magyar virtusnak is. Ma már látom, hogy a siker kulcsa az
volt, hogy a kormány nem maradt magára, valószínűleg azért, mert sohasem
az emberek feje felett, nem őket megkerülve kormányoztunk, hanem megtalál-
tuk a módját, hogy velük együtt cselekedjünk. Ezt hívják nemzeti konzultációra
épülő kormányzásnak.

Senki nem hitt nekünk, és egy lyukas garast se adtak volna értünk. Kárörven-
dő gúny és vészjósló káromlás. Leghangosabban azok ijesztgettek, akik 2010
előtt csődbe vitték az országot. Érdekes összefüggés, hogy Magyarországot a
volt kommunistákból álló kormány vitte csődbe liberális politikájával. Ez a pél-
da megerősíti azt a feltételezést, hogy olyan, hogy liberális, nincs is. A liberális
nem más, mint diplomás kommunista. Ha megfogadtuk volna a tanácsukat, ak-
kor most Magyarország egy kórteremben feküdne, IMF- és brüsszeli hitelek

csövei lógnának minden végtagjából, és Soros György kezében lenne a hitelek csapja. És ebben nincs semmi túlzás. Én, aki több mint harminc éve nyomom az ipart a politikában, saját szememmel láttam, hogy Soros György háromszor próbálta meg kifosztani Magyarországot. Először a kilencvenes évek elején, amikor fel akarta vásárolni a teljes államadósságot. A teljes magyar államadósság egy kézben, minden magyar sorsa Soros György kezében. Még belegondolni is hátborzongató, mitől menekültünk meg. Hála és elismerés Antall Józsefnek, aki ezt megakasztotta. És emlékszem 1994-re is, amikor Soros másodszor akart kifosztani bennünket. Az OTP Bankot, az akkor még egyeduralkodó lakossági bankot próbálta megszerezni. Szinte minden magyar pénze egyetlen kézben, ez nem kevésbé hátborzongató látomás. Köszönet és elismerés Horn Gyulának, hogy ezt nem hagyta. Az OTP mai sikeres szárnyalása is bizonyíték arra, hogy jól tette. A harmadik kísérletre már a fiatalok is emlékezhetnek. 2015-ben emberi jogi szervezetek bőrébe bújt embercsempész hálózatok százezrével hozták a magyar határhoz a migránsokat. És amikor Európa már rogyadozott a migráció súlya alatt, Soros bejelentette, hogy készen áll hitelekkel finanszírozni évente egymillió migráns betelepítését. Kérem, ne feledjék, a Soros-terv, az idegen népesség tervszerű betelepítése még mindig napirenden van, a művelet zajlik, és nekünk védekeznünk kell, méghozzá lankadatlanul és derekasan.

Tisztelt Fiatalok!

Ez nektek mind történelem. Én is tudom, hogy tíz év alatt felnőtt egy nemzedék, amelyik már nem tudja, mit is jelent az a szó, hogy megszorítás. Felnőtt egy nemzedék, amelyiknek nem mond semmit, hogy őszödi beszéd, rendőrtak, szemkilövetés, és egy nokiás dobozról is csak a telefon jut eszébe, vagy már az sem. Tíz évvel ezelőtt az volt a célunk, hogy a gyerekeinknek és az unokáinknak ezeket az undok dolgokat ne kelljen testközelből megismerniük. De elmondani azért el kell mondanunk, mert aki sohasem látott medvét, nem is fél tőle. S ha egyszer majd szembe jön veletek is, nem fogjátok tudni, mit is kell ilyenkor csinálni. Jó, ha tudjátok, hogy a medve nem játék.

Kedves Barátaim!

Ezt a tíz évet szó szerint együtt csináltuk végig. Ha jól számolom, nyolc nemzeti konzultáció keretében döntöttünk a legfontosabb dolgokról. Együtt döntöttünk az alkotmányról, a rezsicsökkentésről, a szociális kérdésekről, a bankadóról, a családtámogatásról és a Soros-terv elutasításáról is. Az, aki bennünket akar kioktatni demokráciából, előbb mutasson fel valami csak megközelítőleg hasonlót, mint a mi nemzeti konzultációnk. Lassan megszokjuk, hogy aki ma nem úgy táncol a politikában, ahogy a liberálisok elvárják, azonnal rásütik, hogy populista. Ez az osztályellenség új megnevezése. De, kedves Barátaim, populista az, aki ígéreteket tesz a választóknak, bár tudja, hogy azokat nem lesz képes betartani. Aki ígéreteket tesz, és teljesíti, az nem populista, hanem demokrata. S mi, magyarok nyugodtan soroljuk magunkat ebbe a kategóriába. Most újra nemzeti konzultációra készülünk. Ismét a kényszer visz rá bennünket. Európában az a helyzet állt elő, hogy a döntéshozók számára az erőszakos bűnözők jogai fontosabbak lettek a törvénytisztelő emberek jogainál. Gúnyt űznek az igazságból, a becsületes emberek egészséges életösztöneiből, és az áldozatok helyett az elkövetőket védnek. Ez a veszedelmes jelenség Magyaror-

szágot is elérte. Komoly vitákra és nemzetközi erőpróbákra számíthatunk. Ezért ismét egyetértési pontokat kell létrehozunk, hogy a kormánynak legyen mire ráállnia, és legyen hol megvetnie a lábát. Külföldről finanszírozott, s persze a Soros-hálózathoz tartozó szervezetek és felbérelt ügyvédek a jogvédelemmel visszaélve perek tömkelegét indítják, hogy a magyar emberek pénzükből komoly összegeket fizettessenek erőszakos bűnözőknek és persze maguknak is. A perek sokasága, 12 ezer per milliárdokba kerül. Nem nézhetjük ezt tovább tétlenül, ezért indítjuk útjára ismét a nemzeti konzultációt.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem akarok elmenni szó nélkül a gyöngyöspatai ügy mellett sem. Magyarország egyik szép és vonzó kisvárosáról és az ott élőkről van szó, akiket innen is tisztelettel köszöntök. Ebben a városunkban mintegy 20 százaléknyi cigány származású magyar él együtt a 80 százaléknyi többséggel. Egy bírói ítélet felkavarta a közvéleményt, amikor szegregációra hivatkozva tetemes összeget ítélt meg a romák egy részének, ráadásul az önkormányzat közös kasszájából, ahol ennyi pénz nincs is, vagyis csődbe juttatják az egész kisvárost. Történik mindez éppen akkor, amikor a cigány családok, vagy legalább is közülük sok elindult az életmódváltás útján. Nem lehet érzelmek nélkül beszélni arról a nagyszerű változásról, hogy cigány családok tízezrei vállalták el a felkínált munkát, sőt a közmunka után a magángazdaság világában is tízezárral megállják a helyüket. Segély helyett munkából élnek, rendszeresen nevelik a gyerekeiket, és ezzel kivívták mindannyiunk elismerését. Gyermekük három éves kortól óvodába járnak, ez fölkeszíti őket az iskolára, így napról napra nő az esély, hogy lépést tudjanak tartani az előnyösebb környezetből érkező társaikkal. Köztudott, hogy a kormány nyíltan vállalta, és nekem személyes ügyem is, hogy felszámoljuk a szegénységet Magyarországon, ezért a cigány családok felemelkedése mellett is elköteleztük magunkat. Sőt, erről társadalmi közmegegyezést is sikerült létrehozunk. Ebbe az ígéretes folyamatba vágott bele a villám azzal a bírói ítélettel, amely ismét szembefordította egymással a gyöngyöspataiakat. Mondanom sem kell, hogy a bírói eljárást kezdeményező szervezetet szintén Soros György pénzezi. Láthatják, nincsenek véletlenek. Szeretném világossá tenni, hogy nem hagyjuk magunkat eltéríteni a kitűzött célunktól. Továbbra is hiszünk abban a Magyarországon, amely minden magyar biztonságos otthona, és mindenkinek megadja a jó élet lehetőségét. Továbbra sem tűrjük el, hogy a származás, az etnikum stigmát vagy hátrányt jelentsen, de előnyt és előjogot sem adhat. A pénzért pedig származásra való tekintet nélkül mindenkinek meg kell dolgoznia.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A százéves és a tízéves évforduló arra sarkallja az embert, hogy a két időszakot egymásra vetítse. Mit mutat az utolsó tíz évünk a száz év keretébe ágyazva? Amikor ezt a munkát elvégeztem, megijedtem, hogy fogom én ezt elmondanom? Attól ijedtem meg, hogy amit mondanom kell, azt Önök, az igen tisztelt magyar közvélemény egyszerűen nem fogja elhinni. Azt fogják gondolni, hogy szégyentelenül dicsérem a saját lovamat. De miután nem a saját lovamról, még csak nem is a kormányról, hanem egész Magyarország közös teljesítményéről van szó, mégis a szokatlan igazság elmondása mellett döntöt-

tem. Hiába, a történelem történelem, a kultúra kultúra, és végső soron ez alakítja a népek gondolkodását. A magyar elszokott attól, hogy sikeres népként tekintsen magára. Hobónak van igaza: oly sokáig voltunk lenn, hogy nem is tudjuk milyen fenn... S mikor végre nagy nehezen feljebb jutunk is, nem hiszünk a tényeknek, sőt még a saját szemünknek sem. S amikor már nem tudjuk elkerülni, hogy a sikert sikernek, a fejlődést fejlődésnek, a csúcstól csúcsnak nevezzük, akkor hozzátesszük, persze ez csak átmeneti, ennek hiányoznak a szilárd alapjai, nem is magunknak köszönhetjük, valójában a külső hatások miatt van az egész. Ebből kifogyhatatlanok és verhetetlenek vagyunk. Istenem, micsoda frenetikus beszédet tudna köríteni az amerikai elnök a köré a mondat köré, amit én óvatosan, sőt félve mondok ki! A tények ugyanis azt mutatják, hogy az utolsó tíz évünk volt a legsikeresebb tíz az elmúlt száz év magyar történetében. Frenetikus beszéd és frenetikus lelkesedés helyett magyar módra maradunk a szikár tények érzelemmentes világánál.

Hazánk történetében ritkák a hosszabb növekedési időszakok. De 2010 óta évente átlagosan 2,8 százalékkal nőtt a gazdaság teljesítménye. A válságkezelés után pedig 2013-tól évi 3,8 százalékkal. Ehhez hasonló növekedést korábban csak a külföldnek történő eladósodás mellett tudtunk elérni. De az elmúlt tíz év növekedése a külső és a belső pénzügyi egyensúly fenntartása mellett ment végbe. Többletes folyó fizetési mérleg, fegyelmezett költségvetési politika, csökkenő GDP-arányos államadósság. Summa summarum, a külső és belső egyensúly megtartása melletti fenntartható növekedés egyetlen másik évtizedre sem volt jellemző az elmúlt száz évünk során. Mindezt úgy, hogy európai mércével mérve a vagyoni egyenlőtlenségek mérsékeltek maradtak, európai mércével mérve, vagyis a növekedés előnyei a társadalom széles rétegeihez is eljutottak. A sérülékeny csoportokat, fiatalokat, 50 év felettieket, gyermeket vállaló nőket, alacsonyan képzetteket sikerült munkához juttatni. A bérek is megindultak felfelé, a minimálbér és a garantált bérminimum értéke megduplázódott. A gazdasági statisztikák kedvelőinek mondom, hogy a vagyoni alapú egyenlőtlenség Magyarországon a legalacsonyabb az egész Európai Unióban. Németországban és Ausztriában ez a különbség 79 százalék, nálunk csak 45 százalék. Az általános adócsökkentés politikája tehát bevált, mert a dagály az összes hajót megemeli.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha mindehhez hozzávesszük, hogy 2019-ben minden idők legtöbb beruházásáról született döntés. 101 nagyberuházás 1.700 milliárd forint értékben, van okunk csodálkozni. A beruházási érték 60 százaléka keletről származott. Ennyit a keleti nyitás politikájának értelméről. Azt is hozzátehetjük, hogy 2019-ben megdöntöttük az exportrekordot. A világon 35 ország képes 100 milliárd euró feletti export előállítására, s mi ott vagyunk a 35 között. Lakosságszámot tekintve a világ országai között a 94. helyen állunk, de exportban a 34.-ek vagyunk. Az export világranglistán vetőmagtermelésben a 3., gabonatermelésben a 15., élőállat-tartásban a 17., gyógyszer-előállításban a 18., autógyártásban a 20. helyen állunk. Ismétlem: a világranglistán! Mindezt egy tízmilliós ország érte el. Van-e nyilvánvalóbb bizonyítéka a tehetségnek és a szorgalomnak? Itt kíváncsok belőlem az a megjegyzés, hogy azok, akik a magyar pedagógusokat, az oktatásunkat és a szakképzésünket gyepálják, lehetnének mérték-

tartóbbak is. Azok a munkások, szakemberek és mérnökök, akik itt, Magyarországon a világ legmodernebb gyárait működtetik, mind a mi iskoláinkból és egyetemeinkről kerültek ki. Több tiszteletet a magyar munkásoknak és több tiszteletet a magyar mérnököknek! A pedagógusokról nem is beszélve. Tudom, hogy sokan aggódnak, mert Magyarországon az autóipar aránya magas, és az iparág jövője kérdéses. Mindenkit szeretnék megnyugtatni, Magyarország már az autóipar új korszakában jár, nálunk épülnek a jövő elektromos autógyártásának jelentős kapacitásai.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Sokat tanultunk az elmúlt tíz évben. Értékes tudás ez, megizzadtunk érte. Megtanultuk például, hogy nemzeti hadsereg nélkül nincs komolyan vehető ország, és nincs nemzeti önbecsülés sem. Hogyan is lehetne büszke magára egy ország, amely nem képes megvédeni saját magát? Nekünk modern és erős hadsereg kell, amely képes megállítani a környezetünkből érkező támadásokat, a világ bármely pontján képes teljesíteni kötelességeit, és világméretű bajok idején bekapcsol bennünket egy nagy szövetségi rendszerbe. Fontos a technika, fontos a fegyverzet, fontos a katonadiplomácia, de legfontosabb a katona. Jó katonákra és jó tisztekre van szükségünk. Ezért is örülök, hogy a tiszt urak, akik itt vannak velünk, elfogadták ma a meghívásomat. Köszöntöm Önöket! Mindenki láthatja: a magyar honvédség visszatért. Kérem Önöket, gondoskodjanak róla, hogy a pártrendezvényeken ne, de a kormányzati és civil találkozón a katonák is ott lehessenek, és elfoglalhassák megbecsült helyüket a magyar társadalmi életben. Legyen úgy, mint régen volt. Megtanultuk azt is, hogy Európa nem Brüsszelben van. Európa mi vagyunk, és nem kell megfelelnünk a megfáradt brüsszeli elitnek, akik lassan már magukból is kiábrándultak. Korábban azt hittük, Európa a mi jövőnk, ma már tudjuk, hogy mi vagyunk Európa jövője. Megtanultuk, ha Brüsszeltől azzal fenyegetnek, hogy megbarackoznak bennünket, az még nem a világ vége. Megtanultuk, hogy sokkal többet kibírunk, mint azt korábban gondoltuk. Sokkal többet kibírunk, mert a Kárpát-medencéből ma erő sugárzik. Ez az erő abból a felismerésből fakad, hogy magyaroknak lenni jó, felemelő és ígéretes dolog. Már nem ülünk fel mindenféle liberális népmesének, ami az önszabályozó piacról, a jó kapitalizmusról, az Európai Unióról és a szép globális világrendről szól. A magunk módján, a magunk szabályai és a magunk döntései szerint élünk. A mi nemzetünk tudja: Magyarország az első. Aki ezt vitatja, azt is meg kellene mondania, ha nem Magyarország, akkor vajon mi a bánat lehet az első? Erre nincs értelmes válasz, maradunk hát annyiban, hogy Magyarország mindennek előtt.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez így elég jól néz ki. Érthető, ha vannak, akik már aranykort kiáltanának, de van egy rossz hírem: ennek még nem jött el az ideje. Sőt, a helyzet úgy áll, hogy az előttünk álló éveket kémlelve okunk van az aggodalomra. Kifejezetten veszélyes évek eljövételét látom, beleértve a már megkezdett 2020-as évet is. Komoly lépéseket kell tennünk, hogy megvédhessük, amit elértünk. Ha pedig nem akarjuk beérni a védekezéssel, hanem haladni, fejlődni, emelkedni akarunk, akkor férfias erőfeszítéseket kell tennünk. Fenyeget a klímaválság, a demográfiai hanyatlás és baljós árnyak gyülekeznek az európai gazdaság fölött

is. Aranykor hirdetése helyett ma inkább riadót kell fújnom.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A klímaválság nem új keletű ügy. Ezzel a magyarok is tisztában vannak. Ezt leginkább Áder János köztársasági elnök urunknak köszönhetjük, aki fáradhatatlanul harcolt a közönnyel és az érdektelenség ellen. Végre Brüsszelben is sikerült egyezségekre jutnunk. Megcélazzuk, hogy 2050-re széndioxid-mentes legyen az európai gazdaság. Nehezen bár, de ez Magyarországon is lehetséges. Az is igaz, hogy 2050 messze van, és a politikusok sosem voltak olyan szegények, hogy ígérni ne tudtak volna, különösen, hogy ki tudja, hol lesznek már 2050-ben. A klímavédelem politikai divattá vált, a sok üres beszéd pedig lerontja az ügy komolyságát. Ha valóban féltjük a földünket, a természetet, a klímánkat, akkor ideje beszéd helyett cselekedni. Amikor klímaváltozásról beszélek, nemcsak miniszterelnökként, hanem ötgyermekes családapaként, sőt nagyapaként is teszem. Ezt azért említem, mert bosszant az ostobaság, amikor szembe akarják állítani a gyermekeket a klímavédelemmel. Azt olvasom, vannak, akik azt hirdetik, leghatásosabban úgy menthetjük meg a földet, ha nem vállalunk gyereket. Ez kész elmebaj! Jó, megmentjük a földet, de kinek mentjük meg, ha nincsenek se gyermekeink, se unokáink? Az alkotmányunk is azt mondja, hogy a jövő nemzedékének felelősséggel tartozunk, ezért kell megóvnunk a Kárpát-medence csodálatos élővilágát. Hogy katonás legyek, a klíma- és természetvédelem egyenesen keresztény és hazafias kötelességünk.

Tájékoztatom Önöket, hogy a kormány a héten klímavédelmi akciótervet fogadott el. Megalkottuk azt a programot, amellyel elérjük, hogy 2030-ra a Magyarországon előállított energia 90 százalékban széndioxid-mentes lesz. Ebből az is látszik, hiszünk abban, hogy 2030-ban ez még rajtunk lesz számon kérhető. Július 1-jével megkezdjük az illegális hulladéklerakók felszámolását, és megbüntetjük a szennyezőket. Két év múlva tiszta, rendezett és takaros ország képét akarjuk mutatni. Betiltjuk az egyszer használatos műanyagok forgalmazását. Lehetővé tesszük az üveg- és műanyag palackok, valamint a fémdobozok visszaváltását. Harmadszor: meg fogjuk védeni a folyóinkat a külföldről ide érkező hulladékoktól. Már most is működik egy kísérleti programunk biztató eredményekkel. Úgy látom, képesek leszünk a Dunát és a Tiszát megtisztítani a műanyagoktól. Szigorúan fogunk fellépni a Magyarországon működő multinacionális cégekkel szemben, elő fogjuk írni, és el is várjuk tőlük, hogy környezetbarát technológiákat alkalmazzanak. Ezzel párhuzamosan a következő két évben 32 milliárd forinttal támogatójuk a kis- és középvállalkozások megújuló energiatermelését. Minden újszülött után tíz fát fogunk ültetni. Ez évente egymillió új fát jelent, és ezzel 2030-ra elérjük, hogy az ország erdővel borított területe 27 százalékra növekedjen. Hatodszor: a következő tíz évben meghatszozzuk a naperőművek kapacitását, ami nemcsak környezetbarát lesz, de olcsó energiát is biztosít majd a magyar emberek számára. És hetedszer, hogy ne csak a gazdagok kiváltsága legyen az elektromos autó, támogatni fogjuk az olcsó elektromos autók megjelenését és használatát. 2022-től pedig csak elektromos buszok forgalomba állítását fogjuk megengedni a városi közlekedésben. És végezetül a lengyelekhez hasonlóan bevezetjük a zöld államkötvényt. Aki ilyen kötvényt vásárol, az a klímavédelem ügyét támogatja, mert a kormány vállalja, hogy az ebből befolyó pénzt csak klímabarát programokra fordítja. Cselekedjünk, ne csak sopánkodjunk! Ezt javaslom Magyarországnak.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Egy éve ilyenkor családvédelmi akciótervet hirdettem meg. Most a számok nyelvén jelentést teszek az eredményekről. Először is legyünk modernek és szexik. A Google Analytics – ilyen is van – szerint a babaváró hitel a tizedik legnépszerűbb kifejezés volt, amire az internetezők rákerestek. Több, mint száz-ezren ehhez a hitelhez hozzá is jutottak. Érdekes, hogy a babaváró hitelt felvevők 33 százaléka kisvárosi, 29 százaléka falusi, 21 százaléka nagyvárosi, és csak 18 százaléka fővárosi. Ebből is látszik, hogy vannak még tartalékaink. A nagycsaládos autóvásárlási igényeket a kereskedők alig győzik kielégíteni. A bölcsődék építése gőzerővel halad, minden munkanapra tíz új bölcsődei férőhely jutott. Megkezdődött a négygyermekes anyák jövedelemadó-mentessége is. Ez 40 ezer család életét teszi könnyebbé.

Bár nem szerepelt a családvédelmi akciótervben, de sikerült a meddőség elleni küzdelemben is egyet, sőt kettőt is előre lépni. Az állam felvásárolta a meddőség kezelésével foglalkozó magánvállalkozásokat. Ezt indokolták a magzathoz kötődő bioetikai szempontok is. De a legfontosabb az volt, hogy mindenki számára elérhetővé, vagyis ingyenessé tegyünk a vizsgálatokat és beavatkozásokat, sőt a gyógyszereket is. Ma az állami szolgáltatók minden hozzájuk fordulót el tudnak látni. És történtek fontos lépések az önellátásra képtelen gyermekeket gondozó szülők érdekében és a diabétesszel élő gyermekeket nevelő családok érdekében is. Az is jó hír, hogy 2010 és 2018 között 90 ezerrel több gyermek született, mint abban az esetben született volna, ha minden marad a 2010-es tendenciák medrében. Az is jó hír, hogy a házasságkötések száma a csúcson, a válások száma pedig soha nem volt ilyen alacsony. A terhességmegszakítások száma folyamatosan csökken, és történelmi mélyponton van. A rossz hír az, hogy a népesség csökkenése nem állt meg. A magyar továbbra is veszélyeztetett fajta. 2010-ben a vágyott gyermekek 60 százaléka született meg, bár tíz évvel később, ma már a 70 százaléka megszületik, de látható, még mindig van anyagi visszatartó erő. A gyermek ugyan nem pénzkérdés, de az anyagiak azért számítanak. Ha valóban fordulatot akarunk elérni, márpedig azt akarunk, akkor át kell lépnünk a Rubiconon, vagyis olyan országot kell építenünk, ahol a gyermeket vállalók anyagilag is jobban járnak, mintha a gyermek nélküli életet választották volna.

Kedves Barátaim!

Azt tudjuk, mit kellene ennek érdekében tennünk, csak azt nem tudjuk, lesz-e rá pénzünk a következő években. Akárhogy is, én elszánt vagyok, sőt igyekszem magammal ragadni a pénzügyminisztert is. Tudom, hogy a négygyermekes anyák után a háromgyermekes anyák számára is be kell vezetni, előbb vagy utóbb be kell vezetni az szja-mentességet. Azt is tudom, hogy a szülés utáni első félévben, ma az anyák az előző évi átlagkeresetük 70 százalékát kapják, ezt 100 százalékra kellene emelni, s akkor a szülést követő első félévben több pénzhez jutnának, mintha nem szültek volna. Azt is tudom, hogy a fiataloknál sikeresen bevezettük az ingyenes nyelvvizsgát és KRESZ-vizsgát, s ezt ki kellene terjeszteni a gyesein, gyeden lévő édesanyákra is, mert így olyan tudáshoz juthatnának, amelyet később a munkájukban is hasznosíthatnának. Ezek ma még csak szándékok, tisztelt Hölgyeim és Uraim, igaz, dicséretesek,

és a jövőnk szempontjából létfontosságúak, de csak addig nyújtózkodhatunk, ameddig a takarónk ér. És ez különösen igaz lesz 2020-ban és sajnos a következő egész évtizedben, de azt vállalom, hogy lépésről lépésre ugyan, de rendületlenül haladni fogunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

És végül jöjjön a feketeleves, jöjjenek a baljós árnyak vagy gyermekkorunk különleges fegyverzetű baglya. A helyzet úgy fest, hogy az európai gazdaság, azon belül is leginkább az euró-zóna térsége egyszerűen megállt. Ha növekedik is 2020-ban, legfeljebb mikroszkopikus méretekben. Nyegléskedhetnénk, hogy az ő bajuk, őket se vitte sírba az ideg, amikor mi vergődtünk válságban. A hiba csak ott van – az elegancia hiányán túl –, hogy a magyar áruk mintegy 85 százaléka éppen ezekbe az országokba irányul. Ott adjuk el, vagyis ők veszik meg. Az ő bajuk tehát a mi bajunk is. A kérdés csak az, milyen mértékig lesz a mi bajunk is. 2019-es gazdasági adatokat látva először nem hittem a szememnek. A német ipari termelés, Németország ipari termelése jelentősen csökkent, miközben a magyar 5 százalékkal nőtt. Legalább 7 pontos a különbség a mi javunkra. Zárójel: 1954-ben, Bernben egy is elég lett volna. 2020-ban egy igazi intellektuális és gazdaságpolitikai kihívás elé nézünk. Képes lehet-e a magyar gazdaság fejlődni, ha az unió gazdasága stagnál? Elválhatnak-e az útjaink, ahogy ez 2019-ben, vagyis a tavalyi évben történt? S ha igen, milyen hosszán, hány évig? Milyen folyamatokat indít el mindez a magyar gazdaságban, és milyen hatást gyakorol itthon az emberek életére?

És, kedves Barátaim, különösen aggasztó, hogy Nyugaton a munkanélküliség is növekedni kezdett. Úgy látom, 2020-ban és talán még az utána következő években is, erőnket a munkahelyek megőrzésére kell fordítanunk. Ha munka van, minden van – ez a törvény biztosan nem veszi érvényét. Tudjuk, hogy ilyenkor adót kell csökkenteni, ez már bevált, erre készülünk most is, a kisvállalkozási adót és a munkát terhelő adót csökkenteni fogjuk. S azt is biztosra vehetik, akármekkora zűr is lesz Európában, a nyugdíjak értékét meg fogjuk őrizni, hiszen erről állapotunk meg a nyugdíjasokkal. De van-e elég pénzügyi mozgásterünk, s ez önmagában elegendő lesz-e, különös tekintettel, hogy az európai nemzetgazdaságok most ugranak fejest, a digitalizációra és a mesterséges intelligenciára épülő új technológiájú világgazdasági rendbe. Magyarul a munkahelyeket egyszerre kell megőrizni és korszerűsíteni. Ráadásul Európa éppen most kerül hátrányba a többi gigással szemben. Az USA-ban és Kínában nagyobb a növekedés, kisebb a munkanélküliség, többet fordítanak innovációra és honvédelemre, ami a fejlődés alapja. Ezzel szemben Európa sem katonai erőt, sem jövőformáló technológiai óriáscégeket, sem civilizációs küldetésstudatot nem képes csatasorba állítani. A többi nagyhatalom fölfogja, hogy a világban tetszik ez nekünk, vagy sem, a verseny sosem szűnik meg.

Európa pedig mintha ki akarna szállni a versenyből. Korlátozni akarja a versenyt az unión belül is az adózás, a munkavállalás és a szolgáltatások tekintetében is. Néha úgy érzem, hogy a nyugatiak nem tanultak a mi történelmünk-ből, és nem tudják, hogy a szocializmus tönkreteszi a nemzeteket. Ha nem akarjuk, hogy Európát letolják a pályáról, úgy kell együttműködést létrehozni az EU-s tagállamok között, hogy azok egymással is versenyezve legjobb formá-

jukat futhassák. Ha Magyarországot, a magyar adórendszert, a magyar szociális rendszert, a magyar munkaerőpiacot, ahogy egyébként az ellenzék itthon javasolja, beleszabályozzák az európai egyesült államok gazdasági rendjébe, akkor a mi gazdasági fejlődésünk is megáll. Akkor a gazdasági szerkezetünk megmerevedik, felzárkózás és fejlődés helyett a helyben járás időszaka következik. Kedves Barátaim, ezért kell csínjában bánni az euró bevezetésével is. Azt javaslom, ne üljünk fel olyan vonatra, amelyről nem tudjuk, hogy hová megy.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ennyit a rossz hírekről. Ez is több volt a kelleténél. Végezetül jó hír, hogy a 2019-es év zsúfolt kampányév volt a maga választásával, és véget ért. A kampányokat most két évre lezártuk. 2020 és 2021 a kormányzati munka, az országépítés folytatása lesz. Tudom, vannak, akiket ez kevésbé, de a 2022-es választási küzdelem annál jobban érdekel. Ők már most arról szoktak faggatni, milyen lesz a 2022-es választási taktikánk. Messze van az még! Ma még csak annyit mondhatunk, hogy megfogadjuk majd egyik kedvenc politikai filozófusom, bizonyos Muhammad Ali tanácsát, hogy lebegjünk, mint a pillangó, és szúrjunk, mint a méhecske. Jelentem, a szúrás már rendben, a lebegésnek még hiányzik néhány előfeltétele, de kampány kezdetére meg lesz az is. Nem dugjuk homokba a fejünket, látjuk, hogy az ellenzék már most készülődik. Fű, fa, virág, tücsök és bogár is bekerülhet a csapatukba, csak valahogy visszapaszkodhassanak a hatalomba. Már próbálgatják a közös szerelést is. Az eredmény még felemás, egészen avantgárd kombinációkat láthatunk. Alul kisnyilas gatyá, fölül vörös mellény, rajta szivárványszínű kitűző. Erről eszembe jut, mit mondott a székely ember, amikor életében először látott teknősbékát, ez vagy valami, vagy megy valahová. Hogy hová megy valaki, azt a politikában a pártok programjából tudjuk leginkább kiolvasni, de itt sem könnyű eligazodni, mint a férjnek az új asszony főztjén, aki azt mondja tálalás közben, én csak mákos tésztát és csirkepörköltet tudok készíteni. Mire a férj, és ez most melyik? Hát, tisztelt Hölgyeim és Uraim, így állunk ellenfeleinkkel, két évvel a választás előtt.

De most inkább törődjünk Magyarországgal. A teljesítmény a nemzeté, a felősség a kormányé. Régi igazság, ha a nemzet jól teljesít, akkor övé az érdem és a dicsőség; ha rosszul teljesít, azért történik, mert nem jól kormányozták. Most az a feladatunk, hogy a nemzetet felkészítsük a következő években ránk váró nagy próbatételekre. Ne találjanak bennünket üres kamrával és szárazon tartott puskapor nélkül. Nem kell megijedni, ha valaki, akkor a magyarok jól tudják, hogy a kihívások, a vizsgaidőszakok és a döntő próbatételek hozzátartoznak a nemzet életéhez. Csak annyit akarhatunk, de azt a következő évtizedben is akarjuk majd, hogy a magyarok abban a jólétben és biztonságban élhessenek és gyarapodhassanak a saját hazájukban, amelyet megérdemelnek elődeink és a maguk munkájának, s áldozatainak fejében. Ne szemérmeskedjünk, mondjuk meg nyíltan, hogy elődeink komoly áldozatokat hoztak az elmúlt száz évben, és mi is keményen dolgoztunk a legutóbbi tíz évben. Mindig többet adtunk a világnak, mint amennyit kaptunk tőle. Magyarország megérdemli, hogy sikeres legyen. Mutassuk meg, hogy aki a magyaroknak vermet ás, maga esik bele.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Sok nagy csatát vívtunk meg sikeresen. Az előttünk állók sem lesznek kisebbek. Sokan vagyunk, akik azt gondoljuk, hogy ilyen száz év után itt állni annak bizonyítéka, hogy az Úristennek még tervei vannak ezzel az országgal. Illő tisztelettel csak annyit mondhatunk, készen állunk a hívásra, készen állunk a következő százéves utazásra. Magyarország mindenek előtt, a Jóisten mindannyiunk fölött!

Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!